

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 126

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Nadal 2015

A la mateixa contrada hi havia
uns pastors que vivien al ras i
de nit es rellevaven per guardar
el seu ramat.

Un àngel del Senyor se'ls pre-
sentà i la glòria del Senyor els
envoltà de llum!

(Lc 2,8-10)

» Sumari

3 Editorial

/ Obrim els ulls

4 Notes del Secretariat

5/6 Veu de l'Equip Responsable

/ És l'hora d'arremangar-se

7/8 Veu del Consiliari

/ La Misericòrdia

12/22 Moviment Internacional

/ Trobada a Roma

/ Discurs del Sant Pare als
als Equips de la Mare de Déu

/ Documents

/ L'Equip Satlèl·lit de Pedagogia

23/29 Vida del Moviment

/ Trobada inici curs del Sector de Reus

/ Inici de Curs dels Sectors de Tortosa

/ Inici de Curs dels Sectors de Menorca

/ Lluís Febrer i Maria Vidal, comiat com
a responsable de sector (Menorca A)

30/32 Veu dels Equips

/ Santuari de la Mare de Déu de la
Misericòrdia de Reus

/ Tornar a Creure - VIne i Veuràs

33/39 Veu dels Consiliaris

/ Una lectura menorquina de l'encícli-
ca Laudato si': les `rees de reserva
de la biosfera.

/ La Religió, afer privat?

/ L'Any Sant de la Misericòrdia

/ Consiliaris dels EMD al Mont Toro

41/29 Pare Caffarel

/ El consell del vell rector

42/43 Pensaments per créixer

44 Pregàries al vent

/ Els núvols de Nadal

45 Conte

/ El malabarista

46/48 Llibres

/ Joan Carrera. Un bisbe de poble.

/ Óscar Romero: "Que la meva sang
sigui llavor de llibertat"

49 Crítica de cinema

/ El hijo del otro (Le fils de l'autre)

50 Trobada general

51 Felicitació als Equips

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Urgell, 176, 2n - 08036 BARCELONA
Tel. 934 675 551
secretariat@emd-cm.cat

www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:
Albert Mascaró i Anna M. Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix
Lourdes Gabarron
Manel Espanya i Mercè Masip
Pere Gil i Montserrat Arespacochaga
Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
carme.meix@barrobes.cat
secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tafaner, S.L.
Tel. 977 881 050
eltafaner@eltafaner.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 125 - ESTIU 2015

» *Obrim els ulls*

“Obrim els ulls per mirar les misèries del món, les ferides de tants germans i germanes privats de la dignitat, i sentim-nos provocats a escoltar el seu crit d’auxili. Que les nostres mans estrenyin les seves, i que els apropem a nosaltres perquè sentin el caliu de la nostra presència, de la nostra amistat, i de la fraternitat. Que el seu crit es torni el nostre i junts puguem trencar la barrera d’indiferència que acostuma a regnar sobiranament per amagar la hipocresia i l’egoisme.”

És així com ens exhorta el papa Francesc en l’Any Sant dedicat a la Divina Misericòrdia.

Fixeu-vos que no demana que obrim la nostra bossa, sinó els nostres cors, que és més difícil i compromès, que els oferim caliu, amistat, fraternitat. Que sortim del nostre egoisme i la nostra indiferent comoditat. I està bé que ens ho recordi, que ens ho demani, perquè tendim a tancar-nos dins la nostra petita parcel·la de benestar. I ens molesta ser amonestats: si ja fem tot el que podem!

Però sí que podem fer més, sempre es pot fer més. Acollint els immigrants que se’ns acosten i tractant-los amb la dignitat que es mereixen, que no és paternalisme ni mirar-los com a inferiors. Urgint els nostres governants per tal que facin polítiques cada cop més socials, la nostra Església local perquè cada dia sigui més oberta i acollidora, col·laborant en les diferents campanyes i amb les institucions que es dediquen a ajudar els qui més ho necessiten, estant atents al batec del món. I mirant al nostre voltant amb els ulls ben oberts. Amb la ment ben oberta.

També el tema d’enguany ens convida a exercir la misericòrdia, i ens ofereix diferents punts per reflexionar-hi amb l’ajut de l’equip. Sempre tenint present que aquesta meditació ens ha d’impulsar a l’acció. I que la misericòrdia és font d’alegria, de serenitat, de pau. Per a nosaltres i per al nostre entorn.

“Mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l’autonomia absoluta dels mercats i de l’especulació financera i atacant les causes estructurals de la desigualtat –continua el Sant Pare–, no es resoldran els problemes del món.”

Cadascú des de la seva posició i la seva responsabilitat, que actuï en consciència. Més que no pas per les nostres culpes, serem jutjats per la falta d’amor. I de misericòrdia.

NOVA ADREÇA

Us recordem la nova adreça
del Secretariat:

Carrer Comte d'Urgell, 176, 2n
08036 Barcelona

Pel que fa al telèfon i als horaris,
romanen inalterables: **934 675 551**

Dimarts i dijous, de 10 a 12

I si us cal contactar-hi fora d'hores, feu un correu a: **secretariat@emd-cm.cat**

RECORDATORI DEL DIA DE L'HAYER

Recordeu-vos de fer les vostres aportacions, aquells que encara no ho hàgiu fet. Podeu efectuar-les per transferència o, si us ho estimeu més, dur-les personalment al Secretariat (trucant-hi abans per evitar de fer desplaçaments innecessaris).

El número de compte és el seqüent: ES19 2100 0832 6102 0030 1580

Gràcies!

VOLUNTARIS

Fem una crida a qui pugui donar un cop de mà en les tasques del Secretariat, ja que actualment només podem comptar amb una persona per fer aitals feines. No són moltes, però es fan molt millor en equip... Moltes gràcies!

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook!:

EMD Catalunya-Menorca

» És l'hora d'arremangar-se

Acabem tot just de traspasar les portes de l'Any de la Misericòrdia. Una iniciativa del Sant Pare Francesc que, més enllà del seu sentit teològic i pastoral, conté un missatge molt clar per a tots els cristians i homes de bona fe: que és l'hora de moure's. Que és l'hora d'arremangar-se pels que tenim al costat, pels que estan lluny, per la terra que ens acull, pels germans que hem d'acollir, pels que pateixen fam, pels que no se senten estimats, per les perifèries...

Ja ho va dir en el primer viatge oficial del seu pontificat, quan demanava als joves de Río *jhagan lío!*

És tan senzill! És el que Jesús mateix feia: actuar. L'Evangeli va més ple dels seus actes que de les seves paraules. Com pot ser que no ho vegem?

Els Equips vam néixer a l'entorn d'un home que davant d'una pregunta, davant d'una inquietud, no es va quedar parat, sinó que invocant Déu a través de la Mare, en la pregària constant i profunda que regia la seva vida, i posant-hi una mica de creativitat, va proposar una resposta als matrimonis que cercaven. Una resposta activa perquè, tal com s'ha recollit en els documents fundacionals, i amb paraules del mateix pare Caffarel, *si els Equips de la Mare de Déu no són un*

planter d'homes i de dones disposats a assumir coratjosament totes les seves responsabilitats dins l'Església i a la societat, perden la seva raó de ser.

En un línia similar s'expressava el Sant Pare aquest estiu, en la recepció als responsables regionals i superregionals de tot el món que ens vam reunir aquest setembre a prop de Roma. Teniu el discurs sencer traduït unes pàgines més endavant, però ens agradaria aprofitar aquestes línies per transmetre-us el que vam sentir i entenem que ens està dient el Sant Pare.

Ens parlava el Sant Pare de l'esperit missioner que mou els Equips, convidant-nos a comprometre'ns d'una manera concreta i creativa amb l'acolliment de les parelles joves, tant abans com després del matrimoni. Més endavant en el seu discurs ens demanava que romanguéssim atents i propers a totes les famílies ferides i malmeses per la manca de treball, la pobresa, la malaltia, el dol, els problemes amb els fills, l'allunyament. I, més encara, ens convidava a ser instruments de la misericòrdia de Crist envers aquelles parelles que han fracassat. Ens recordava el Sant

Pare que una parella unida i feliç pot comprendre millor que ningú el dolor que provoquen l'abandó, la traïció, el fracàs de l'amor; per això, amb el nostre testimoni i experiència podem ajudar les nostres comunitats cristianes a discernir aquestes situacions i trobar la manera d'acollir-les, deia, *per ajudar-les a caminar en la fe i la veritat, sota l'esguard de Crist Bon Pastor, perquè trobin el seu lloc dins la vida de l'Església.*

Les paraules del Sant Pare, reforçades per les que ens va adreçar Monsenyor Paglia, President del Pontifici Consell per a la Família, en la jornada de cloenda d'aquesta Trobada, ens han deixat un missatge molt clar: se'ns demana, com a laics, que més enllà de tota consideració siguem capaços d'acollir, amb misericòrdia i creativitat, les famílies ferides i trencades; que més enllà de tota llei i norma, a través de les nostres comunitats segueixin sentint-se estimades i membres d'aquesta comunitat més gran que és l'Església.

En aquest Any de la Misericòrdia, se'ns convida, efectivament, a ser misericordiosos. Activament misericordiosos.

Que la mirada del Bon Pastor, encarnat en el Nen del Pessebre, ens guiï pel bon camí.

Que passeu tots un Feliç i Sant Nadal!

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals

» *La Misericòrdia*

(I) **La Misericòrdia, basada en la Justícia**

La Mare Teresa de Calcuta va fer referència a una cita que ens pot ajudar a descobrir la importància de la nostra capacitat de convivència en un món divers i, sovint, enfrontat. La cita esmentada es la que trobem com a lema, al blog *Nuestra Señora de la Paz y la Alegría*, (<http://pliegotante.blogspot.com.co>) on es cita:

**No hi ha alegria, si no hi ha pau;
no hi ha pau si no ho ha justícia;
no hi ha justícia si no hi ha amor.**

Aquesta frase té com tres esglaons. Tres nivells, que pujats d'un en un i progressivament, ens ajuden a arribar a viure amb plenitud.

Adonem-nos que són tres locucions condicionals i consecutives. Per arribar a viure amb **alegria** (com a expressió de plenitud), ha d'haver-hi pau. Si estem en guerra, si estem envoltats d'enemics, és molt difícil aconseguir l'alegria.

De manera semblant, si no hi ha una base de **justícia**, no es pot aconseguir la pau.

Però cal que ens fixem en la tercera part: sense **amor**, no pot haver-hi justícia.

Ens pot sorprendre que la pau necessiti l'amor, quan molt sovint s'ha predicat precisament el contrari (que la pau sosté l'amor).

D'aquesta manera, és necessari l'**amor** per aconseguir la justícia; i sobre la **justícia** muntar la pau; i sobre aquesta, l'alegria. Una alegria que és signe de la festa, la qual és el sùmmum de la vida, allò que ens dóna felicitat. Un ordre que no hauríem d'oblidar: **amor, justícia, pau i alegria**.

I la base de tot és l'amor: un amor que no és pas un sentimentalisme, sinó l'acceptació dels altres tal com són. Acceptació del proïsme més proper: la família, els amics, els veïns, la ciutat, la nació, ..., la gent del món.

(II) La Misericòrdia, basada en la Simplicitat

El papa Francesc, bastant al començament del seu pontificat (els darrers dies de l'any 2013), va pronunciar una proposició interessant referent a la família. Paga la pena de no oblidar-la, perquè serveix per a totes les relacions familiars i per a les connexions amb associacions, col·lectius i entitats. Són tres paraules clau per viure en pau i alegria en la família: **si us plau, gràcies i ho sento**.

Va ser a l'Àngelus del 29 de desembre, on digué que Jesús va voler néixer en una família humana, volgué tenir una mare i un pare, i va viure en la senzillesa de la vida a Natzaret: *És un exemple –va dir textualment– que fa tant de bé a les nostres famílies, les ajuda a convertir-se cada cop més en una comunitat d'amor i de reconciliació, on s'experimenta la tendresa, l'ajuda entre tots i el perdó mutu.*

Francesc va recordar les tres paraules clau per viure en pau i alegria en la família: **si us plau, gràcies i ho sento**.

Quan una família no és intrusiva, es demanen les coses dient: **si us plau**. Sense forçar, sense prepotència, confiant en la donació de l'altre.

Quan una família no és egoista, s'aprèn a dir: **gràcies! gràcies!** com a acte d'agraïment d'un regal que ens fan tantes vegades quotidianament.

I, també, quan en una família hom s'adona que ha fet quelcom malament i sap demanar **perdó**, en aquesta família hi ha pau i alegria.

Així, que n'és de fàcil conviure familiarment, social i laboral. També, com no!, a les parròquies i a les nostres comunitats cristianes. El tracte proper i respectuós ens dóna capacitat d'una bona convivència, que és una prova de tastar, de començar a viure, el Regne del Cel.

Com bé deia el papa Francesc, *contemplem l'esplendor del veritable amor: hem de fer de les nostres famílies llocs de comunió i cercles de pregària, autèntiques escoles de l'Evangeli i petites esglésies domèstiques.*

El desig del Sant Pare ha estat de prendre consciència del caràcter sagrat i inviolable de la família i de la seva bellesa en el pla de Déu.

» *III Trobada Internacional de Responsables Regionals a Roma*

Aquí estic, Senyor, envia'm!

Del 6 a l'11 de setembre ens vam trobar a Roma els responsables regionals i superregionals dels Equips de tot el món. Aquesta trobada queda situada entre dues trobades internacionals, que se celebren cada sis anys, i suposa per al Moviment un punt de parada i reflexió per encarar amb força la següent Trobada Internacional. Com a representants vostres, us n'oferim un petit resum i algunes reflexions.

Aquesta reunió estava convocada sota la inspiració del clam d'Isaïes: *Aquí estic, Senyor, envia'm!* (Is, 6-8); diversos fragments d'aquest passatge van presidir les nostres jornades de treball.

Sobre l'agenda de la Trobada

A semblança d'altres trobades internacionals, l'organització de la Trobada corria a càrrec d'una zona diferent cada dia, que s'encarregava de presentar la pregària i el treball del dia, així com l'estoneta d'animació. Les conferències s'alineaven al voltant d'un aspecte diferent cada dia.

El dilluns va ser la *Fidelitat*, tema desenvolupat pel pare Farias en la primera conferència del dia, seguit de *La Comunicació de l'amor*, molt recomanable, a càrrec d'Stephen Cummings, de la qual va sortir una proposta per al Deure d'Asseure's de la tarda. Abans, però, hi va haver una taula rodona, sota el títol *El Sagrament del matrimoni*, es va reflexionar sobre els reptes que el món d'avui ens planteja al voltant d'aquest sagrament.

El dimarts, sota el tema *Espiritualitat* i conduït per la zona Central, monsenyor Maroum Nasser Gemayel, bisbe maronita d'origen libanès, juntament amb el matrimoni Khoury, també libanesos, ens van fer un retrat de la realitat que viuen els cristians de l'Orient Mitjà, avui. La resta del dia va estar dedicat als Intercessors i els Joves, i a la tarda es van exposar els projectes en curs dels Equips Satèl·lit.

El dimecres, prenent com a tema la *Redempció*, es va fer un seguiment molt complet del procés de beatificació del pare Caffarel.

Després de tres dies de treball intens, va arribar l'esperat moment de

l'audiència privada amb el Sant Pare; teniu en aquest número la traducció al català del seu discurs. També en un altre escrit hem intentat reflectir el que ens hem endut d'aquesta breu però intensa entrevista.

I el darrer dia, com és habitual en les trobades internacionals, l'*Enviament*. Com Jesús envia els seus deixebles a predicar pels camins, així també el Moviment ens envia a nosaltres.

Sobre el missatge: on som avui els Equips

A partir de les experiències que hem viscut en aquesta Trobada intentarem traçar les línies per on veiem que es mou el Moviment dels Equips de la Mare de Déu, avui.

La internacionalitat és, precisament, un dels eixos sobre els que es mouen actualment els Equips. Aquesta és una de les grans riqueses que tenim, tot i que també comporta

uns reptes específics: reptes derivats de les diferències culturals, per exemple, en la consideració de la dona i el concepte de família; o reptes per les diferències socioeconòmiques. Són només dos aspectes que il·lustren la diversitat que hi ha entre els *équipiers* d'arreu del món i, conseqüentment, la dificultat d'establir dinàmiques comunes.

La internacionalitat es viu plenament en les Trobades Internacionals, obertes a tots els *équipiers* del món. La propera serà l'any 2018, i la primícia d'aquesta setmana de treball és que ja sabem on serà: a Fàtima! Us convidem a participar d'aquesta experiència d'internacionalitat que en el nostre cas personal marca un abans i un després en la vivència del Moviment!

Els Equips estem en el món avui i dins de l'Església d'avui. I això significa acceptar els reptes que el món d'avui ens proposa. Les orientacions de la Carta

Fundacional ja van ser revisades el 1987, a través del document *Segon Alè*. Avui es proposa respondre a les inquietuds del segle XXI a partir d'una curiosa relectura de la conferència del pare Caffarel a Chantilly l'any 1987, en què plantejava, en aquell moment, tornar a les fonts, tenir en compte les necessitats i valors de l'època que vivim i discernir cap a on ha d'avançar el moviment, mantenint sempre la fidelitat al seu carisma.

En l'*Evangelii Gaudium* el mateix Sant Pare Francesc ens convida a fer aquest camí cap a Jesucrist: *(EG núm. 3) Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense parar. No hi ha raó perquè algú pensi que aquesta invitació no és per a ell, perquè ningú no queda exclòs de l'alegria reportada pel Senyor.*

Viure en consciència amb la crida de Déu ens obliga a rellegir la nostra història per comprendre millor la nostra pròpia identitat i acostar-nos més a Jesús: és tornant a l'origen que trobem la nostra força.

En la mateixa línia, és urgent per als Equips d'aprofundir en el sagrament del matrimoni, que cal que visquem com un do, no com una càrrega, per afrontar aquesta època que vivim. Recordant, amb

les paraules del pare Caffarel, que els Equips tenen una vocació, que és la santedat, però també tenen una missió dins l'Església. Missió i Vocació. La missió dels Equips és donar testimoni que encara avui és possible per a un home i una dona de lliurar-se l'un a l'altre per formar una comunitat per tota la vida sota el sagrament del matrimoni. És donar testimoni que el nostre matrimoni és l'obra mestra de Déu.

El Sant Pare, en el seu discurs a les Nacions Unides, va dir que *qui només dialogui dins grups tancats de pertinença, es queda a mig camí. També en una carta el pare Caffarel alerta que alguns equips es conformen amb un cristianisme de ghetto o de sala de visites.*

Se'ns convida a sortir a l'encontre de l'altre.

A l'encontre dels joves oberts a Crist tot i que no a l'Església, a través de valors als quals són sensibles, per acabar trobant la convergència amb els valors de l'Evangeli.

A l'encontre de les parelles, per acompanyar-les i arribar a anticipar-nos a les crisis.

A l'encontre de les parelles de segona unió, acompanyant-les com ja es fa en moltes superregions.

Resumint:

Tornar a les fonts. Donar testimoni. Sortir a l'encontre

Pensem que aquestes tres idees resumeixen cap a on apunta la raó de ser dels equips avui.

Situat el nostre Moviment en el temps i en el món, ens agradaria fer una petita repassada a la dinàmica pròpia dels Equips de la Mare de Déu.

Els **Equips Satèl·lit**: creats l'any 2001, són grups de treball dinàmics en el sentit que es van variant els temes en funció d'allò que es considera necessari a cada moment.

Actualment hi ha en marxa al nostre Moviment quatre Equips Satèl·lit: dos de permanents i dos més de temporals. Els permanents són l'Equip Satèl·lit de **Pedagogia** i el de **Reflexió i Cerca**. L'ES de Pedagogia està treballant en la revisió dels documents referents als punts concrets d'esforç, per tal d'actualitzar-ne el llenguatge i la presentació. En aquest grup treballen en Manel Espanya i la Mercè Masip, els anteriors Responsables Regionals. L'ES de Reflexió i Cerca s'ha dedicat a recopilar i posar en ordre els diferents documents que hi havia a totes les regions del món, amb la idea de fer una base de dades ben estructurada que en faciliti l'accés a qualsevol *équipier*.

Els temporals són l'Equip Satèl·lit de **Formació Cristiana**, que ha preparat un pla de catequesi per a adults, que ben aviat estarà disponible *on line*, i el de **Teologia de la Sexualitat**, que a partir d'unes enquestes que es van fer arribar a una part dels equips estan preparant una mena de *Quaderns per al diàleg* que pensen que poden facilitar el diàleg al voltant d'aquest tema dins la parella.

El Moviment també incorpora la figura dels **Intercessors**, que neixen de la preocupació del pare Caffarel pel l'estat del món i per la manca d'oració i són una invitació a pregar pels altres, a dedicar una petita part del nostre temps als altres, propiciant una cadena ininterrompuda d'oració arreu del món.

Com estructures paral·leles al nostre Moviment, trobem els Equips de Joves, una realitat que ha arrelat fortament a Amèrica, Portugal, França i Itàlia. A Espanya s'han estès principalment pel sud, per Andalusia. Ni a Catalunya ni a Menorca de moment no hem aconseguit que arrenquin...

Des de fa uns anys s'insisteix en el Moviment en els **Altres Acompanyaments**, adreçats a parelles encara no casades, com els **Equips Tàndem** a França, o les parelles tornades a casar, com són els equips **Reliance** a França o el programa **Más Pareja** a Sud-amèrica. Són vies per donar resposta a una realitat cada vegada més present. Tot i que sembla una bona eina, no ens consta que n'hi hagi a la nostra Regió.

En aquesta realitat, l'any 2006 es va iniciar el procés de beatificació del pare Caffarel. És un procés llarg i tediós que, si arriba a bon port, serà un reconeixement a la figura del pare Caffarel i a la seva obra, els **Équipes de Notre Dame**.

Tot això, i 150.000 persones arreu del món, és avui el Moviment dels Equips de la Mare de Déu.

Sobre el que ens enduem de la Trobada

Les sensacions que ens emportem de la Trobada són una mica contradictòries. D'una banda, a l'arribada a la casa d'espiritualitat de // *Carmelo* ens va envair un sentiment de petitesa, de dubte, del "què hi faig jo, aquí...". Van sentir-nos una mica aclaparats, sincerament.

Trobar els companys de la Superregió ens va confortar una mica: podem dir que amb els gairebé quatre anys que portem com a Responsables Regionals hem pogut establir lligams prou intensos amb el grup com per sentir-nos ben acompanyats amb ells. Ja no ens sentíem tan sols.

Però amb el temps i el transcurs de les jornades, les sensacions van canviar. Als àpats i a les reunions mixtes (els famosos *carrefours*) vam anar coneixent gent i descobrint que fàcil és establir lligams quan es comparteixen una visió i uns objectius comuns, quan hi ha esperit de comunitat. I el sentiment ja no era tan d'aclaparament, sinó que es va anar tornant d'admiració per la seriositat i dedicació amb què la gent fa la feina.

Hem tornat de Roma, i així ho hem expressat en alguns fòrums, amb la sensació de formar part d'un Moviment gran, d'un Moviment important. Ja ho sabíem, però allà ho vam reviure amb molta intensitat. La internacionalitat ens dóna una força tremenda! La nostra responsabilitat, però, també és ara gran, ja que hem de ser capaços de transmetre-us aquesta vivència i aquest convenciment!

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals

» *Discurs del Sant Pare als Equips de la Mare de Déu*

(pronunciat a Roma el dia 10 de setembre de 2015)

M'omple de goig acollir-vos, estimats responsables i consellers espirituals dels Equips de la Mare de Déu, en ocasió de la vostra Trobada Mundial. Aquesta reunió que tinc la joia de celebrar amb vosaltres s'esdevé algunes setmanes abans del Sínode dels Bisbes que he volgut reunir a Roma perquè l'Església presti encara més atenció a la vida de les famílies, cèl·lules vitals de les nostres societats i de l'Església i que es troben, com bé sabeu, amenaçades en el difícil context cultural actual. Us demano en aquesta ocasió, així com també a tots els matrimonis dels vostres equips, que pregueu amb fe i fervor, tant pels Pares Sinodals com per mi mateix.

És evident que un moviment d'espiritualitat conjugal com és el vostre troba tota la seva raó de ser en la cura que l'Església vol dispensar a les famílies, tant per a la creixença en maduresa dels matrimonis que formen part dels vostres equips, com pel suport fraternal aportat als altres matrimonis als quals s'adrecen.

Desitjaria, certament, insistir en el paper missioner dels Equips de la Mare de Déu. Cadascun dels matrimonis compromesos rep molt, sens dubte, del que viu en el seu equip, i la seva vida conjugal s'aprofundeix i es perfecciona gràcies a l'espiritualitat del Moviment. Però,

havent rebut del Crist i de l'Església, el cristià se sent irresistiblement enviat enfora per testimoniar i transmetre allò que ha rebut. *La nova evangelització ha d'implicar que cada batejat sigui protagonista d'una manera nova (Evangelii gaudium, núm. 120).* Els matrimonis i les famílies cristianes són sovint els més ben situats per anunciar Jesucrist a les altres famílies, donar-los suport, enfortir-les i encoratjar-les. Allò que vosaltres viviu en parella i en família –acompanyat pel carisma que és propi del vostre Moviment–, aquesta alegria pregona i insubstituïble que Jesucrist us fa experimentar fent-se present a les vostres llars enmig de penes i alegries, per la felicitat de la presència del vostre vincle, pel creixement dels vostres fills, per la fecunditat humana i espiritual que us concedeix, de tot això heu de donar-ne testimoni, anunciar-ho, comunicar-ho al proïsme perquè també d'altres, al seu torn, puguin posar-se en camí.

En primer lloc, encoratjo doncs tots els matrimonis perquè posin en pràctica i visquin en profunditat, amb constància i perseverança, l'espiritualitat que segueixen els Equips de la Mare de Déu. Crec que els *punts concrets d'esforç proposats* són veritablement ajuts eficaços que permeten als

matrimonis de progressar amb seguretat en la vida conjugal pel camí de l'Evangeli. Penso específicament en la pregària de parella i en família, bella i necessària tradició que sempre ha dut la fe i ha sostingut l'esperança dels cristians, desgraciadament abandonada en nombroses regions del món; també penso en el temps de diàleg mensual que es proposa entre els esposos –el famós i exigent *deure d'asseure's* que va tan a contracorrent dels hàbits d'un món apressat i agitat que tendeix a l'individualisme–, moment d'intercanvi viscut en la veritat sota l'esguard del Senyor, que és un temps preciós d'acció de gràcies, de perdó, de respecte mutu i d'atenció vers l'altre; penso finalment en la participació fidel en una vida d'equip, que porta a cadascú la riquesa de l'ensenyament i de la participació, així com l'ajut i el confort de l'amistat. Subratllo, de passada, la fecunditat recíproca d'aquesta reunió viscuda amb el sacerdot consiliari. Us agraeixo, estimats matrimonis dels Equips de la Mare de Déu, que sigueu un suport i un encoratjament per al ministeri dels vostres sacerdots, que troben sempre, en el contacte amb els vostres equips i les vostres famílies, joia sacerdotal, presència fraternal, equilibri afectiu i paternitat espiritual.

En segon lloc, convido els matrimonis, enfortits per la reunió

d'equip, a la missió. Aquesta missió que els confio és encara més important en la mesura que la imatge de la família –tal com la vol Déu, composta per un home i una dona en vistes al bé de la parella així com també a la procreació i l'educació dels fills– és deformada per poderosos projectes contraris subtendits per colonitzacions ideològiques. Sens dubte, vosaltres ja sou missioners per la irradiació de la vostra vida de família cap a les vostres xarxes d'amistats i de relacions i fins i tot més enllà. Perquè una família feliç, equilibrada, habitada per la presència de Déu, parla per ella mateixa de l'amor de Déu cap als homes. Però jo us invito també a comprometre-us, si és possible, de manera encara més concreta i amb creativitat sempre renovada, en les activitats que poden organitzar-se per acollir, formar i acompanyar en la fe sobretot les joves parelles, tant abans com després del matrimoni.

Us exhorto també perquè continueu fent-vos propers a les famílies ferides, que avui en dia són tan nombroses, tant per causa de la manca de feina com de la pobresa, d'un problema de salut, d'un dol, d'una preocupació provocada per un fill, d'un desequilibri com a conseqüència d'un allunyament o d'una absència, o d'un clima de violència. Cal que goseu d'anar a l'encontre d'aïtals famílies, amb discreció però amb generositat, material, humana o espiritual, en les circumstàncies en què se senten fràgils.

En fi, no puc sinó encoratjar els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu perquè siguin instruments de la misericòrdia del Crist i de l'Església envers les persones que han vist fracassar el seu matrimoni. No oblideu mai que la vostra fidelitat conjugal és un do de Déu, i que cadascú de nosaltres ha rebut també misericòrdia. Un matrimoni unit i feliç pot comprendre millor que ningú, des de dintre, la ferida i la sofrença que provoquen un abandó, una traïció, una fallida de l'amor. Cal doncs que pugueu aportar el vostre testimoniatge i la vostra experiència per ajudar les comunitats cristianes a discernir les situacions concretes d'aïtals persones, a acollir-les amb llurs ferides i a ajudar-les a caminar

en la fe i la veritat, sota l'esguard del Crist Bon Pastor, perquè tinguin la seva justa part en la vida de l'Església. No oblideu tampoc el sofriment indicible dels fills que viuen aquestes doloroses situacions familiars, vosaltres teniu molt per donar-los.

Estimats Equips de la Mare de Déu, jo us renovo la meua confiança i els meus ànims. La causa de beatificació del vostre fundador, el Pare Henri Caffarel, ha estat introduïda a Roma, prego perquè l'Esperit Sant il·lumini l'Església en el judici que un dia haurà de pronunciar sobre aquesta qüestió. Confio els vostres matrimonis a la Mare de Déu i a Sant Josep, i us concedeixo, de tot cor, la Benedicció apostòlica.

» *Documents de la III Trobada internacional de responsables a Roma*

Disposen dels escrits de les conferències de la Trobada, que posem a la vostra disposició. A través de les xarxes (web, facebook), la Revista, o simplement una còpia en paper a través del Secretariat.

«Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: –Qui hi enviaré?

Qui ens hi anirà?» (Is, 6-8a)

FIDELITAT

- 1 Presentació de la Trobada, To i Zè Moura Soares
- 2 Presentació de la jornada : José Antonio i Amaya Marce-Echandi
- 3 “Fidelidad”, pare Jacinto Farias
- 4 “Aquí estoy, envíame”, pare Jacinto Farias
- 5 “Comunicar con Amor”, Stephen Cummins
“Deber de sentarse” (una proposta)
- 6 Taula rodona 1: Introducción, José Antonio i Amaya Marcen-Echandi
- 7 “Sacramento del matrimonio: desafíos”, Fr. Miguel de la Mata
- 8 “Los desafíos del matrimonio y la familia en la Nueva Evangelización”,
Rosa i Ramon Acosta
- 9 “Atelier Mariage”, Mª Carla i Carlo Volpini
- 10 Taula rodona 1: Conclusió. José Antonio i Amaya Marcen-Echandi

«Li vaig respondre: -Aquí em tens. Envia-m’hi.» (Is, 6-8b)

ESPIRITUALITAT

- 11 Presentació de la jornada. Espiritualitat. Mahassen i Georges Khoury
- 12 “Encuentro con el Islam”. Mahassen i Georges Khoury
- 13 “Reflexión sobre ‘El vivir juntos’, una necesidad mundial...”,
Mgr. Maroum Nasser Gemayel. Bisbe de l’església maronita de Notre-Dame del Liban a París
- 14 “Los Intercesores”, Marie-Christine i Gérard De Roberty
- 15 Taula rodona 2. “Escuchar a los jóvenes”. Françoise i Rémi Gausssel
- 16 “Testimonio de un matrimonio joven”, Charlotte i Geoffroy de Rincquessen
- 17 “La comunicación y los jóvenes”, Françoise i Rémi Gausssel

- 18 Conclusió. Françoise i Rémi Gausse
- 19 Taula rodona 3: "Los Equipos Satélites". Presentación. Clarita i Edgardo Bernal
- 20 Presentación Equipos satélites, Clarita i Edgardo Bernal

«Que en són, de bonics, per les muntanyes, els peus del missatger de bones noves que anuncia la pau [...]» (Is, 52-7)

REDEMPCIÓ

- 21 Redempció, Graça i Roberto Rocha, P. Farias
- 22 "El mundo cambiante interpela los ENS", To i Zè Moura Soares
- 23 "El pensamiento del padre Caffarel", pare Marcovits
- 24 "Causa de Beatificación y canonización del siervo de Dios, Henri Caffarel", pare Paleri;
- 25 "Al lado del padre Caffarel", Jean Allemand
- 26 "Dinamismo de salida de la iglesia hacia las periferias", Mariola i Elizeu Calsing
- 27 "Testimonio acerca del dinamismo de la salida de la Iglesia hacia las periferias", pare Jean-Luc Ferret

FECUNDITAT

- 28 "Testimonio sobre la fecundidad". Helena i Paul McCloskey
- 29 "Internacionalidad en Equipos", Helena i Paul McCloskey
- 30 Discurs del Sant Pare Francesc als Equips de la Mare de Déu

«Fora, sortiu d'aquí [...] perquè el Senyor us anirà al davant»

MISSIÓ

- 31 Introducció. "Misión" pare Farias, Clarita i Edgardo Bernal
- 32 "Año 2015/2016. Matrimonios: Vivir la Misión en la alegría", To i Zè Moura Soares
- 33 "Desafíos para los matrimonios y la familia en el contexto de la evangelización", Mn. Vincenzo Paglia

DOCUMENTACIÓ ADREÇADA ALS CONSILIARIS

- 34 Biografía del padre Henri Caffarel
- 35 La espiritualidad conyugal
- 36 El sacerdote consiliario espiritual

» *L'Equip Satèl·lit de Pedagogia*

Un parell de números enrere de la nostra Revista, es va publicar un article sobre què eren els Equips Satèl·lits de l'ERI. Ara us explicarem la nostra experiència en el de Pedagogia.

Pel juliol vam anar al Secretariat a París a una reunió de l'Equip Satèl·lit de Pedagogia en representació de la Súper Regió Espanya. Actualment aquest equip està treballant en la renovació de tots els documents que hi ha sobre els Punts d'Esforç. Aquells dies vam acabar d'arrodonir un document sobre el Deure d'Asseure's, l'Oració Personal i l'Oració Conjugal. El Deure d'Asseure's es va presentar a Roma en la trobada que es fa cada sis anys amb els responsables de totes les regions del món. Els coordinadors d'aquest equip són en Philippe i la Florence de França, i des de l'ERI ens enllacen l'Edgardo i la Clarita de Colòmbia. A més, hi ha un matrimoni de Portugal, un d'Anglaterra i nosaltres mateixos. Entre tots anem elaborant la documentació i per fer-ho fem servir e-mails i també l'Skype. L'idioma de totes les reunions és el francès i, encara que tots en tenim coneixements, això dificulta una comunicació profunda; també la manera de fer i els costums dels matrimonis integrants són diferents.

Va ser un cap de setmana molt intens, tant que no ens vam moure del Secretariat, llevat d'anar a missa i dinar el diumenge: s'havia d'aprofitar el temps que estàvem junts perquè no ens tornaríem a trobar fins l'any següent. Després de la missa del diumenge, vam saludar el pare Marcovits que és el postulador del procés de santedat del pare Caffarel; la seva comunitat viu molt a prop del Secretariat Internacional. Entre tots ens fèiem el menjar i ens arreglàvem al pis que hi ha al núm. 49 del carrer de la Glacière. Van haver-hi moltes estones de treball, de pregària (hi ha una capella petita), i també de compartir. Una de les coses que ens va fer gràcia va ser que al menjador hi ha

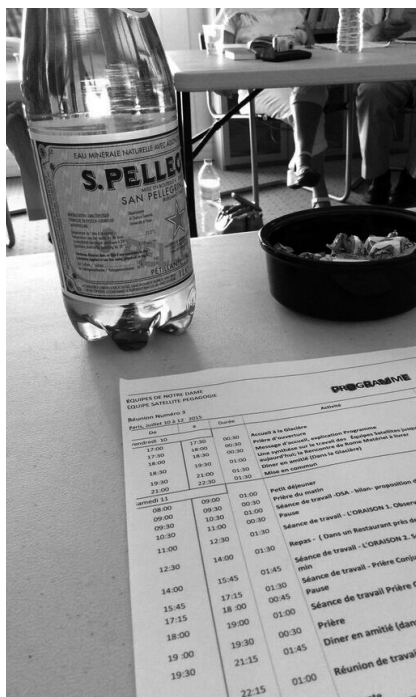
uns prestatges amb les revistes que els arriben de totes les Súper Regions i també de la Regió Catalunya i Menorca. Això ens va emocionar, pensar que ens coneixien i ens tenien en compte, va ser bonic.

L'Edgardo i la Clarita ens van dir que la propera reunió de l'ERI es faria a Barcelona: els matrimonis de l'ERI volen conèixer la nostra realitat i veure si ens poden ajudar a ampliar el nombre d'equips de la nostra Regió. Segurament, després ens retrobarem tots els qui formem l'Equip Satèl·lit de Pedagogia.

Al juliol vam conèixer una altra realitat dels Equips de la Mare de Déu que ens

resultava molt llunyana fins llavors. Ara continuem treballant amb la Regla de Vida. Ens hem adonat que hi ha molt poca informació digitalitzada sobre la pedagogia del nostre Moviment; per això ens agradaria que ens féssiu arribar les vostres idees o experiències sobre els Punts d'Esforç. Us ho agraïm, ja sabeu on som i també, si voleu, ho podeu fer arribar mitjançant el Secretariat de la nostra Regió.

Manel España i Mercè Masip
EMD Amposta 8

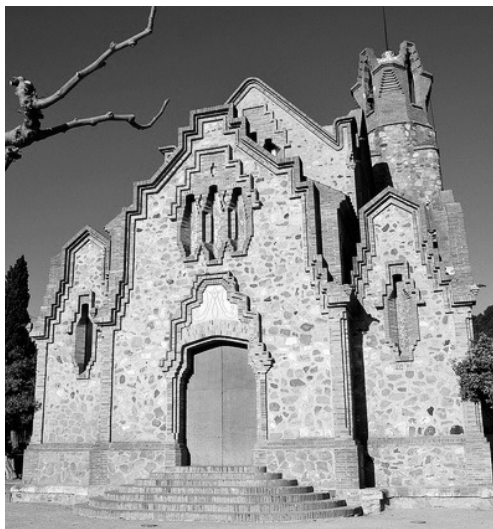

» *Trobada inici de curs del Sector de Reus*

El diumenge dia 18 d'octubre de 2015, vam fer la trobada d'inici de curs del Sector de Reus, a Les Borges del Camp, d'on és rector Mn. Joan Àguila, consiliari de l'equip que la preparava.

Aquell dia en aquest poble feien la tradicional pujada de la Mare de Déu de la Riera cap a l'ermita, després d'haver estat uns dies baix al poble des de la diada de la Festa Major. I els nens de la catequesi també començaven el seu curs. Vam encertar el lloc i el dia.

Ens vam trobar primer a l'església com a sector i vam reflexionar al voltant de les 7 regles de la bona sort després d'haver gaudit de la narració acurada que ens va fer la Cristina del conte de la «Bona sort» d'Àlex Rovira.

Ermita de la Mare de Déu de la Riera

Les set regles que vam treballar van ser:

- Si no canvies res del teu voltant, tot seguirà igual.
Perquè la bona sort arribi convé crear noves circumstàncies.
- Ajudar els altres perquè també hi guanyin atreu la bona sort.
- Per canviar cal fer un primer pas... Fes-lo avui!
- Els petits detalls semblen innecessaris, però són imprescindibles.
- Els que canvien el seu entorn, no confien en la sort.
- Quan hagis treballat pel canvi, no et desanimis; tingues fe.
- D'oportunitats de millorar, sempre n'hi ha.

Vam tenir el plaer de tenir entre nosaltres els responsables de Catalunya i Menorca, l'Anna i l'Albert, que van arrodonir la xerrada fent-nos participants de la vivència de la trobada internacional a Roma i de les línies de treball del Moviment.

Després, vam participar a la processó acompanyant la Mare de Déu de la Riera i a l'Eucaristia que es va fer en arribar a l'ermita. Vam acabar amb un dinar compartit al pla de l'ermita, un lloc molt agradable i envoltat d'oliveres amb el fruit ja a punt de collir.

Aquí us deixo la pregària que vam fer aquell dia a la Mare de Déu:

Comencem un nou curs com equips sota la mirada de la Mare de Déu de la Riera i havent compartit reflexions al voltant de la nostra actitud cristiana no confiant en la sort sinó treballant-la i construint-la. Us demanem que la nostra manera de ser i estar sigui signe de compromís i testimoni per a tothom. Preguem.

Maria Magdalena Aymamí i Besora
EMD Reus 14

» *Inici de Curs dels Sectors de Tortosa*

Quin dia més bo! El 25 d'octubre ens trobem els dos sectors de Tortosa a Gandesa. Un altre inici de curs, quines ganes de retrobar amics i amigues que fa temps que no ens veiem i, com els nens que van a l'escola, esperem les novetats del nou curs que comencem.

Estan amb nosaltres els responsables regionals que ens encomanen l'alegria de tota la seva experiència a Roma amb els altres representants d'arreu del món i també de la seva trobada amb el Sant Pare.

Els responsables del sector que han preparat la diada ens expliquen totes les activitats programades i ens encoratgen a no faltar-ne a cap, perquè totes són

importantes i molt profitoses. Ens diuen que continua el pilotatge de l'equip iniciat el curs passat i que resem perquè podria començar-ne un altre ben aviat. Donem-ne gràcies a Déu!

Tota aquesta estona d'informacions la passem a l'antiga presó de Gandesa, un edifici d'origen medieval que rep el nom popular de l'última de les funcions per a les quals ha estat utilitzat. De fet, havia estat el castell del Temple, nom aquest, del Castell, que encara rep el barri on és ubicat.

L'edifici de l'antiga presó està situat dintre el casc antic de la població i molt a prop de l'església de la Mare de Déu de l'Assumpció, construcció de

transició del romànic al gòtic amb una excepcional portalada de l'Escola de Lleida.

A l'església vam participar a la missa de la comunitat gandesana, presidida per Mn. Jordi Centelles que és consiliari dels EMD. Finalment vam compartir un dinar de germanor.

Volem acabar donant les gràcies a l'equip de Gandesa per la seva acollida tan dolça i generosa, i ens acomiadem de tothom fins a la propera trobada.

Manel España i Mercè Masip
EMD Amposta 8

» *Inici de Curs dels Sectors de Menorca*

Junts en pregària, els EMD de Menorca vam celebrar el diumenge 20 de setembre passat la nostra 43a Trobada d'Inici de Curs, corresponent a l'exercici 2015-2016, a la Salle de Maó.

“Sigueu Misericordiosos”. Viure la missió amb alegria!”

Aquest és el lema proposat per al nou curs que, com a punt de reflexió, va encetar la jornada. Na Milagros Pons Florit, voluntària de Càritas a Menorca, va ser l'encarregada de brindar-nos el seu testimoni en relació amb aquest lema. Germana de dotze, mare i àvia, ens transmetia l'alegria, la satisfacció, l'entusiasme que li aporta estar a *prop*

i al servei, com diu ella, *dels nostres germans*.

Seguidament els nostres estimats, Albert Mascaró i Anna Padrós, matrimoni responsable Regional de Catalunya i Menorca, van exposar la seva experiència a les recents Jornades Internacionals de Formació a Roma. Ens van fer arribar les paraules que el Sant Pare Francesc va dedicar als EMD, paraules que ens animen a viure amb profunditat, constància i perseverança la nostra experiència cristiana dins els Equips.

Després d'haver pres consciència de la dimensió internacional del nostre

Moviment per la seva presència al cinc continents, n'Albert i n'Anna van fer un extens recorregut pels 70 anys del Equips de la Mare de Déu a partir de la Carta Fundacional, tot proposant nous reptes i cercant noves propostes per dur endavant com a col·laboradors de Crist, des del Moviment, la tasca de la construcció de l'Església del segle XXI.

Després de treballar en petits grups aquestes noves inquietuds i de compartir taula tots junts, es va donar pas a la celebració de L'Eucaristia, moment de sentir-nos Església en comunió amb Crist.

Durant la celebració es va fer el canvi de responsables del Sector A: en Bep i na Joana acceptaven el relleu del qui

fins aquell moment havia estat el matrimoni responsable de Sector, en Lluís i na Mari, i prenien entre les seves mans una petita llum, símbol de la presència i guia de Déu en aquesta nova etapa.

Agafats de les mans al pati del col·legi, vam cantar *L'hora dels adéus* com a comiat.

Ara els EMD empenem aquest curs disposats a aprofitar la nova oportunitat que tenim de compartir el goig de viure la nostra missió i de contribuir a la construcció de l'Església d'avui!

L'Equip EDIP de Menorca

» *Lluís Febrer i Maria Vidal, comiat com a responsables de sector (Menorca A)*

El temps passa que vola!!

Aquets tres anys de responsables de sector ens ha passat en un alè i ara que fem balanç i posant als dos plats de la balança les coses que hem guanyat i que hem perdut, veiem que tot han estat beneficis per a nosaltres.

A l'hora del comiat valorem moltíssim l'oportunitat que hem tingut de conèixer de més a prop als EMD, ja que fins aleshores ens havíem centrat tan sols en el nostre estimat equip.

I els hem conegut a través de la gent qui els forma, començant pels *équipiers* del nostre sector i el sector germà (Menorca B, Ciutadella), passant per totes les persones amb qui ens hem relacionat d'arreu de Catalunya, la nostra Regió, i les persones amb qui hem tingut ocasió de conviure a les trobades Superregionals a Madrid. Donem gràcies a Déu i als Equips per haver tingut aquesta oportunitat de fer tants nous amics.

Només per haver-vos conegut, ja valia la pena fer aquesta tasca de responsabilitat. Però és que coneixent-vos hem après que:

- ✓ Molta gent organitza coses per a tots nosaltres.
- ✓ Molta gent té cura que tot surti bé a les trobades i reunions.
- ✓ Molta gent pensa, escriu i parla sobre temes que ens ajuden a reflexionar.
- ✓ Molta gent és profundament espiritual, i...
- ✓ Que compartim la fe amb molta gent.
- ✓ Molta gent fa feina desinteressadament per als altres.
- ✓ Molta gent ofereix la seva llar per acollir amorosament.
- ✓ Molta gent t'ofereix bones paraules i un somriure sempre.

I tantes coses hem descobert i hem après durant aquests anys que fan que ens sentim molt satisfets i agraïts de pertànyer als Equips de la Mare de Déu, i també satisfets i agraïts d'haver pogut aportar el nostre modest granet d'arena dins l'engranatge de responsabilitats. Per la nostra part us tindrem sempre presents, som una gran família!!!

Totes aquestes vivències ens fan refermar en la convicció que els equips són una eina necessària avui per mantenir el caliu dins la família cristiana.

Ara és l'hora de retirar-nos al recer del nostre grup, a gaudir amb el recolliment i la pregària, amb la certesa que en Josep Pons i na Joana Martí conduiran el sector Menorca A per bon camí, gràcies amics!!

Lluís Febrer i Maria Vidal
Ferreries - Sector Menorca A

» Santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Reus

Amb motiu de l'Any Sant extraordinari dedicat a la Misericòrdia, que ha començat el 8 de desembre d'enguany, hem decidit que en el decurs de l'Any Jubilar repassarem algunes de les ermites i santuaris dedicats a la Mare de Déu de la Misericòrdia, que es venera a diferents indrets de les nostres terres: Canet, la Fatarella, Reus o Vinaròs. Una tradició que mostra la devoció que de sempre la nostra gent ha sentit devers aquesta advocació de la Mare de Déu.

Segons la tradició documentada, el 25 de setembre del 1592, la Mare de Déu es va aparèixer a una jove pastora, Isabel Besora, i va assegurar-li que si la gent de Reus recuperava l'antiga tradició de la Candela, que durant segles havia cremat a la parròquia, la pesta que assolava el país desapareixeria. D'antuvi, cregueren

que la Isabel era una il·luminada, però al final se la van creure i la pesta va remetre.

Al lloc de l'aparició, s'hi va fer un petita capella i, més endavant, s'hi erigí el Santuari de la Misericòrdia.

Actualment, la festa de la Mare de Déu de Misericòrdia, que és la segona festa major de Reus, se celebra cada 25 de setembre. Durant segles, les festes de la Misericòrdia han tingut i tenen un caràcter excepcional, com a solemnitats d'acció de gràcies de la Ciutat pels favors rebuts.

Antigament, en cas de necessitat o perill –epidèmies, sequera, guerra, plagues...– s'acudia a la Mare de Déu i se'n portava la imatge, en processó, des del Santuari fins a l'Església Prioral de Sant Pere.

Un cop aconseguida la pluja, passat el perill de contagi o la situació de conflicte, es retornava la imatge al seu Santuari. A les processons de trasllat de la imatge hi participaven totes les confraries de la ciutat

amb els seus balls i danses, banderes, carrosses i altres demostracions festives, així com les autoritats municipals i religioses.

Els seguicis de Misericòrdia, a la darrerria del segle XVIII i tombant del XIX, estaven formats per més d'una vintena de manifestacions festives, moltes de les quals van anar desapareixent en el decurs del segle XIX.

Entre les que es conserven hi ha el ball de diables, que no ha deixat pràcticament mai d'encapçalar els seguicis, i el ball de la Mare de Déu,

una peça de teatre popular de carrer en què es representa la narració de l'aparició segons la tradició popular reusenca.

Actualment, la vigília de la festivitat, se celebra el tradicional rosari de torxes que il·lumina el Passeig de Misericòrdia fins al Santuari. El moment àlgid de la festa és la Missa del dia 25, amb el ball solemne de l'àliga a l'interior del temple.

Com totes les marededéus i sants de la nostra terra, té uns goigs (no n'he pogut trobar la data de creació). N'he escollit la tornada i la primera estrofa:

*Puix sou Vós la nostra Mare
i ho tenim a gran honor,
Verge de Misericòrdia,
mireu-nos amb ulls d'amor.
Prop de Reus, Verge Maria,
vostre soli haveu posat,
I des d'ell, de nit i dia,
vigileu nostra ciutat.
Com que feu de sentinella,
no hem de viure amb cap temor,
Verge de Misericòrdia,
mireu-nos amb ulls d'amor.*

Carne Meix

Per cert, la imatge de La Pastoreta, de l'escultor Salvador Jassans, és de l'any 2000.

» *Tornar a Creure - Vine i Veuràs*

Ja fa dos anys que, amb periodicitat mensual, a la Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa estem convocant, organitzant i celebrant les trobades de *Tornar a Creure*, que anomenem *Vine i Veuràs*.

L'any 2002 mossèn Xavier Morlans va posar en marxa les trobades de *Tornar a Creure* i en el decurs de tots aquests anys la metodologia i l'esperit d'aquestes reunions s'ha anat escampant, principalment per les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu. Pel que fa a nosaltres, a Terrassa, hi contribuïm amb joia fent la nostra humil aportació.

L'equip que organitzem aquestes trobades a Terrassa el formem el Pare Josep Solé, consiliari del sector Vallès dels Equips de la Mare de Déu, cinc persones més (que no estan vinculades al nostre Moviment) i nosaltres dos. Es tracta d'oferir a aquells que hi assisteixen una estona per poder tenir una trobada personal amb Jesús.

La trobada gira al voltant d'un text de l'Evangelí. És una presentació directa de Jesucrist, ofert com a Vivent i Salvador a tots aquells que "ara i aquí" el vulguin retrobar o fins i tot descobrir per primera vegada.

A partir d'un dels encontres de Jesús amb algun personatge de l'Evangelí (la dona samaritana, Nicodem, Zaqueu, el cec Bartimeu,...) es planteja als assistents la possibilitat d'identificar-se amb el personatge en qüestió i adreçar-se confiadament a Jesús allí mateix –"ara i aquí"–, si ho desitgen de cor i es proposen de fer-ho.

Per part de l'organització posem molta atenció a tot un seguit d'elements ambientals que ens ajuden a crear i mantenir el clima apropiat al llarg de tota la reunió: músiques melòdiques, suaus i tranquil·les, silencis perllongats, llum tènue, cants breus i senzills...

Ens fa l'efecte que massa sovint s'ha tendit a racionalitzar excessivament la vivència de la fe; dit amb unes altres paraules, que tal vegada creiem massa "amb el cap" i massa poc amb el cor. Contràriament, aquesta proposta, que vol moure –i commoure– el cor, mira de brindar als assistents una altra manera de relacionar-se amb Jesús, des de llur pròpia intimitat pregona.

Cal que aprenguem a parlar directament amb Jesucrist i sentir en el nostre cor l'escalp del seu amor.

Joan Buch i Carme Garcia

EMD Terrassa 17

» *Una lectura menorquina de l'encíclica Laudato si': les àrees de reserva de la biosfera*

El fet de viure en una illa com és Menorca, que és una àrea de *reserva de la biosfera*, afegeix un interès especial a la lectura de la carta encíclica del Papa Francesc i ens posa en sintonia prèvia amb el seu missatge. *Laudato si'* ens convida a estimar activament la terra com la nostra casa comuna que és i a veure'n els habitants com a part de la nostra mateixa família humana. El 8 d'octubre de 1993 Menorca fou declarada per la Unesco àrea de *reserva de la biosfera* per haver fet compatibles el desenvolupament econòmic i el consum de recursos amb la conservació del patrimoni, tant natural com cultural. Així fou com Menorca s'inscrivé a la llista de les 400 reserves de la biosfera que hi ha al planeta, a les quals és vigent aquest desenvolupament anomenat sostenible.

Una lectura superficial i massa ràpida de la *Laudato si'* podria fer-nos pensar, equivocadament, que aquí ja ho tenim tot resolt en el camp de l'ecologia; o que l'etiqueta *reserva de la biosfera* és una garantia perpètua. El Papa, tot fent-se ressò del clam de la terra i del gemec dels pobres, ens crida a eixamplar la nostra mirada en una triple direcció per tal d'actuar en conseqüència:

- ✓ Cap a una **ecologia integral** basada en la ferma convicció que, segons el disseny del Creador, *tot està connectat* (16).

Amb una mateixa mirada hem d'abraçar compassivament tant la fragilitat del planeta i els danys que sofreix com el perjudici causat a tanta de població empobrida per la voracitat dels depredadors. Des d'aital mirada, *els coneixements fragmentaris i aïllats es poden convertir en una forma d'ignorància si es resisteixen a integrar-se en una visió més àmplia de la realitat* (138.110). No n'hi ha prou doncs de disposar de tants de coneixements com ens forneixen avui els nous mitjans tecnològics; cal aquella saviesa veritable que *és producte de la reflexió, del diàleg i del retrobament generós entre les persones* i que no s'aconsegueix amb una mera acumulació de dades (47). El nostre repte és el de seguir mantenint un tipus d'economia que doni feina als d'aquí i als nouvinguts sense malbaratar els limitats recursos d'una illa petita com la nostra. Quan el turisme és vist com la panacea contra la crisi, ens cal

mantenir-nos alerta per no sotmetre'ns a l'imperi del *tot inclòs* que ens dugui a convertir en mercaderia tant el paisatge natural i cultural com la mateixa població humana. Identificats amb una ecologia integral, hem de resistir-nos a la pressió d'un consumisme que en tost de respondre a necessitats humanes, sovint ens en crea de fictícies i pretén configurar-nos d'una faísó despersonalitzada i insolidària.

- ✓ Cap a una **visió planetària** i no solament local, atès que *el desafiament ambiental que vivim i les seves arrels humanes ens interessen i ens impacten a tots* (14).

Viure en una illa no vol dir viure aïllats: tant les aus migratòries com les persones immigrants i refugiades tenen també el dret de trobar aquí el caliu que a ca seva els ha estat pres. No hi ha barreres contra les borrasques i els anticiclons, i la pols del Sàhara ens recorda de tant en tant que el mapa del cel no coneix les fronteres; els plàstics abocats a la mar arriben a les nostres platges i el petroli pot empastifar l'esplèndida blavor mediterrània. El *clima*, per exemple, *és un bé comú, de tothom i per a tothom*, i com a part d'una única família humana també nosaltres hem de *realitzar canvis d'estils de vida, de producció i de consum per combatre aquest escalfament* (del sistema climàtic) *o, almenys, les causes que el produeixen o accentuen* (23). És que els béns de la terra són destinats a tothom ja que Déu ha creat el món per a tothom (93). El fet de viure idò en una reserva de la biosfera no ens dispensa de treballar fins que tot el planeta sigui reserva de la biosfera. Mentre actuam localment com a guardians del nostre petit jardí, hem de ser conscients que una bona part del nostre benestar s'assenta sobre l'explotació de primeres matèries a països del nostre mateix planeta: la solidaritat amb els empobrits d'arreu és no tan sols un deure ans un deute (52).

- ✓ Cap a una **vivència espiritual** per *recuperar els distints nivells de l'equilibri ecològic: l'intern amb un mateix, el solidari amb els altres, el natural amb tots els éssers vius, l'espiritual amb Déu* (210).

Res del que Déu ha creat no ha de restar fora de la nostra espiritualitat, i l'evangeli de la creació, cregut i viscut, ens ha de dur a madurar en l'equilibri d'aquest nus de relacions que som: amb la terra, amb els altres, amb Déu (66). El llibre de la creació ens parla d'un Déu que és relació d'amor i ens fa veure que no som déus sinó administradors responsables del do de la terra que hem rebut de Déu. Com Francesc d'Assís, tan sensible alhora a les criatures totes com al Creador de tots i de tothom, som cridats a viure en harmonia amb el medi ambient, amb el proïsme (especialment el més pobre) i amb Déu. D'aquí es desprendrà, si ens hi posam, un estil de vida auster i alegre, fraternal i responsable, autònom i religiós. Resistents a l'acceleració provocada pels mitjans tecnològics, revalorarem el ritme dels processos naturals; contra l'impuls d'un creixement il·limitat en producció i consum, assumirem els límits mentre cercam un creixement en qualitat i sense exclusions de ningú. I d'aquest estil de vida reconciliat n'ha de brotar una acció que, en la mesura de les nostres possibilitats, s'ha de diversificar en els àmbits econòmic, polític, cultural, educatiu.

Mossèn Joan Febrer Rotger
Consiliari de dos equips de Ferreries

» La religió, afer privat?

El bisbe de Roma, papa Francesc, pal de pallar de la comunió cristiana, ha anat convidat a parlar al Parlament Europeu i al Consell d'Europa. Els sis diputats d'Izquierda Plural al Parlament van abandonar la sala de sessions en senyal de protesta per la interferència de la religió en els afers públics. Res a dir perquè van actuar en consciència i molt ben fet. Ho dic amb tot el respecte. Aquests diputats i els partits a què pertanyen consideren que la religió és un afer exclusivament privat i reservat a l'àmbit familiar i als centres de culte: per a ells, les religions no han de tenir cap presència pública.

Una altra cosa és que comparteixi llur punt de vista, que no el comparteixo. La proposta ètica de totes les religions és una riquesa per a l'ètica civil mentre respectin el principi del pacifisme. Fins i tot quan no actuen moralment com caldria; és a dir, malgrat els propis pecats i incoherències. De fet totes les veus, siguin religioses o laiques o, àdhuc, atees han de ser escoltades al Parlament i arreu. És clar que sí.

És ben veritat que les religions, manipulades pels poders polítics absolutistes o dictatorials, han estat la justificació de crims execrables. I encara ho són avui en dia l'Estat Islàmic, determinades expressions

de l'islamisme popular convenientment manipulat al Pakistan i a d'altres llocs o alguns corrents de l'hinduisme nacionalista exclusivista. Diverses confessions cristianes, la catòlica i d'altres, històricament hem fet malvestats.

Concretament els cristians tenim un mandat explícit de Jesucrist: *"Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat. Jesús s'acostà i els va dir: -He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món"* (Mt 28, 16-20).

El Papa Francesc ens ha exhortat darrerament de la següent manera: *"Ningú no pot exigir-nos que releguem la religió a la intimitat secreta de les persones, sense cap influència en la vida social i nacional, sense preocupar-nos per la salut de les institucions de la societat civil, sense opinar sobre els esdeveniments que afecten els ciutadans. (...) Una autèntica fe, que mai no és còmoda i individualista, sempre implica un profund desig de canviar el món, de transmetre valors, de deixar quelcom millor darrere el nostre pas per la terra"* (Evangelii Gaudium 183).

També els bisbes de Catalunya en el seu comunicat del 3 d'octubre proppassat deien: *“Desitgem que tots els catòlics segueixin participant positivament i activa en la vida pública, que fomentin el diàleg i l'entesa...”*.

Recordem què diu la Declaració Universal dels Drets Humans: *“Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; aquest dret comporta la llibertat de canviar de religió o de convicció i la de manifestar-les individualment o en comú, en públic i en privat, ...”* (article 18).

És un dret dels partits i dels sindicats i de les patronals i de les religions i dels pensaments humanistes i, almenys per als cristians també un deure de consciència, opinar sobre la vida social i política amb voluntat de canviar la realitat, democràticament per descomptat, per aproximar-la als propis posicionaments, perquè pensem, lògicament, que la proposta de cadascú és la millor, no per al propi grup, sinó per a tothom.

Mossèn Josep Esplugas
Consiliari EMD Barcelona 98,
Rubí 1 i Terrassa 10

**¿us agradaria publicar una fotografia
de les vostres activitats, un dibuix, un grafitti...**

**una opinió, una carta, un escrit, un poema,
una crònica, un conte,... una nova secció per a la revista?**

revista@emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat

» *L'Any Sant de la Misericòrdia*

Què és un Any Sant?

Tots els dies són sants i bons per a qui està en gràcia de Déu. És ben cert. Però també ho és que sovint la rutina i les presses ens fan caure en la inèrcia i no ens deixen gaudir de la gràcia que Déu sempre ens ofereix. Per això els cristians hem marcat des de sempre els diumenges en vermell i els dediquem a commemorar la resurrecció del Senyor. Per això també ben aviat vam començar a celebrar les festes anyals de Pasqua i de Nadal, precedides per uns temps forts de preparació: Quaresma i Advent.

L'any 1300 l'Església va recuperar la tradició jueva dels anys jubilaris o sants. El darrer any sant de l'època contemporània fou l'any 2000, i ara el Papa Francesc ha convocat un Any Sant de la Misericòrdia que començarà el 8 de desembre de 2015, solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria, i acabarà el 20 de novembre de 2016, solemnitat de Crist Rei.

En els anys sants o jubilaris l'Església ofereix d'una manera extraordinària la medicina de les indulgències per a tots els fidels. Té sentit convocar un any sant si creiem que les indulgències tenen sentit. Tot i que les indulgències són un assumpte bastant desconegut entre nosaltres, no són pas un tema menor.

Les indulgències són gràcies de Déu que esborren la pena temporal romanent dels pecats que ja ens han estat perdonats. Què vol dir això? Que no n'hi ha prou amb la confessió perquè Déu ens perdoni del tot?

Sí, podem estar tranquils, per mitjà del sagrament de la confessió Déu ens perdona del tot els pecats. Però queda en nosaltres una ferida, que es pot manifestar en la nostra psicologia o en la nostra manera de relacionar-nos amb les persones implicades o afectades pel nostre pecat. Podem comparar-ho amb l'alcohol: una persona alcohòlica pot fer una cura de desintoxicació, però li quedarà per tota la vida una sensibilitat envers aquesta substància i un perill de recaiguda.

Doncs bé, la indulgència és una gràcia especial per mitjà de la qual Déu ens cura la ferida que el pecat ha deixat en nosaltres. És una gràcia de Déu, però cal que nosaltres hi col·laborem amb un procés de curació i amb uns gestos de conversió. Per aquesta raó l'Any Sant s'associa tradicionalment al pelegrinatge a algun santuari especialment significatiu en el qual s'ha obert la Porta Santa o porta del perdó. És que el pelegrinatge, com saben molt bé tantes persones que

han fet el Camí de Sant Jaume, és una experiència privilegiada que ajuda a fer un pas endavant, a trobar-se amb un mateix, amb els altres i amb Déu, a obrir una nova etapa en la vida.

Les Obres de Misericòrdia

Corporals

- ✓ Donar menjar al qui té fam
- ✓ Donar beure al qui té set
- ✓ Vestir el despullat
- ✓ Visitar els malalts i presos
- ✓ Acollir el peregrins
- ✓ Rescatar els captius
- ✓ Enterrar els morts

Espirituals

- ✓ Ensenyar a l'ignorant
- ✓ Donar bon consell a qui l'ha de menester
- ✓ Corregir el qui va errat
- ✓ Consolar el trist i desconsolat
- ✓ Perdonar les injúries per amor a Déu
- ✓ Sofrir amb paciència les flaqueses i molèsties del proïsme
- ✓ Pregar Déu pels vius i pels difunts

Mossèn Jordi Vila i Borràs
Consiliari del Sector de Reus

» *Consiliaris dels EMD al Mont Toro*

Necessitat de Formació

El dissabte dia 19 de setembre, 8 consiliaris dels grups d'EMD de Menorca ens vam reunir al Santuari del Toro amb els responsables del Moviment. Després d'una pregària sobre el valor religiós del temps ordinari (text manllevat de la Gna. Clarissa Gadi Bosch), n'Albert i n'Anna, responsables del Moviment a Catalunya-Menorca, que havien participat recentment en unes jornades de formació a Roma, ens van posar al corrent del que havien tractat en aquests dies de convivència internacional.

El treball de la jornada es va centrar en els tres eixos de FORMACIÓ, ACOLLIDA I MISSIÓ. S'hi va constatar una falta general de formació bàsica en els nous matrimonis que arriben als EMD, una formació que comenci pel fonament de tot que és Jesucrist. En temps de crisi cal tornar a les fonts del Moviment: punts d'esforç, deure d'asseure's... En aquest sentit s'està fent una feina de recerca de documentació dispersa per posar-la en ordre i fer-la més accessible a tots els *équipiers*. Els quaderns anuals són una bona eina de formació, però no tothom els segueix. El tema d'estudi d'enguany és **Sigueu misericordiosos. Viure la missió amb alegria**. Serà la nostra participació en el Jubileu de la Misericòrdia proposat pel Papa Francesc.

La qüestió és com fer arribar als grups de base els mitjans de formació. A més de poder accedir a aquests materials a través d'internet, la formació es pot reforçar a partir de trobades regionals i diocesanes fins a arribar directament als equips vells i nous.

D'altra banda, hi ha també consiliaris que, en arribar als EMD, necessiten un pilotatge, ja que els falta experiència de Moviment. Les jornades hi ajuden. El paper del consiliari, més que el d'un conseller extern és el d'un membre més de l'equip, en el qual s'articulen l'experiència de dos sacraments en pla d'igualtat: el matrimoni i l'orde. D'altra banda, el consiliari, que ha de conjuminar el seu paper dins els equips amb altres dedicacions pastorals, pot aportar al grup un sentit d'Església que vagi més enllà dels límits del mateix Moviment.

Una estratègia pastoral per captar nous membres per al Moviment dels EMD podria seguir aquests passos:

✓ Primer contacte: xerrada a parelles que s'han de casar, trobades amb pares per al bateig dels seus fills, catequesi familiar, casaments.

✓ Segon contacte: amb els qui duen els fills a catequesi, en ocasió de la defunció d'un familiar, a l'entorn de la missa dominical.

✓ Tercer contacte: fer la proposta directa de conèixer i entrar en els EMD.

Mn. Joan Febrer
Consiliari

» *El consell del vell rector*

Vaig trobar no fa gaire un pagès savoia que, ultra el seu treball professional, té al seu càrrec importants responsabilitats en els organismes agrícoles. M'havien parlat de la seva irradiació cristiana, força excepcional. Vam fer coneixença, ens vam presentar mútuament les nostres activitats. Quan li vaig parlar dels *Cahiers sur l'oraison*, el seu interès va augmentar visiblement. Endevinant que la seva reacció m'intrigava, es va avançar a la meva curiositat. "Quan era jove, sovint feia d'escolà del vell rector del nostre poble. Un home tot curiós, rude, aspriu, silenciós, un xic temut i molt estimat o més aviat venerat. Un rector que hom dubtava d'abordar en la vida corrent, però a qui de seguida es consultava en cas de prova, a la seva rectoria més despullada que la cel·la d'un monjo. Es passava hores senceres a l'església pregant. Un dia (jo devia tenir cosa de catorze anys) li vaig dir: 'També jo voldria saber pregar, senyor rector'.

Quelcom d'extraordinari degué succeir llavors en ell, car va somriure d'una manera que les paraules no poden traduir, ell de qui ningú no recordava un somriure. Vaig pensar després, que havia pregat tota la seva vida perquè un dia algú li demanés això.

Tan content semblava, que vaig creure que em parlaria una llarga estona allí, a la sagristia on flotava un vague perfum d'encens. No puc, dissortadament, fer-vos veure el seu esguard clar, d'una intensa puresa; si més no, us citaré textualment la seva resposta; es resumeix en alguns mots: 'Quan vagis cap a Déu, petit, pensa molt fort que Ell és allí i digues-li: Senyor, em poso a la vostra disposició'. I amb el seu to brusc habitual prosseguí: 'Apa, afanya't a desar el teu roquet'. Vaig comprendre més endavant que la seva rudesia era pudor. Aquell dia havia après a pregar i aviat farà quaranta anys que cada dia faig oració posant-me a la disposició de Déu".

Confesseu que aquesta narració val ben bé per tota una conferència sobre la pregària. Aleshores, dispenseu-me que no us escrigui avui més llargament. Però mireu de comprendre el que significa: estar a la disposició de Déu.

Això ens porta molt enllà. Cal començar per renunciar a poder disposar d'un mateix. Després, desposseir-se de si mateix. Abandonar-se tot sencer a Déu, deixar a la seva discreció, al seu poder discrecional, el propi cos, la intel·ligència, el cor, la voluntat, la vida, a fi que en disposi al seu grat.

Però, per què provar de fer explicacions? No són les paraules que poden fer comprendre. Pregueu al vell rector, que ja no deu ser tan aspriu ara que ha trobat Aquell a qui cercava, que us obtingui la gràcia d'estar a la disposició de Déu.

Cent cartes sobre la pregària. Henri Caffarel

El canvi climàtic és un problema que no es pot deixar per a la pròxima generació.

Papa Francesc

Quina classe de món volem transmetre als que vindran després de nosaltres, als nens que estan creixent? Aquesta pregunta no és només sobre el medi ambient de forma aïllada, perquè no es pot plantejar la qüestió de forma parcial, i això porta a qüestionar-nos sobre el sentit de l'existència i sobre els valors a la base de la vida social: ¿Amb quina finalitat hem arribat a aquesta vida? Per quin objectiu treballem i lluitem? Per què aquesta terra ens necessita? Si no ens fem aquestes preguntes de fons, no crec que les nostres preocupacions ecològiques puguin obtenir efectes importants.

Papa Francesc

Solucionar els problemes ambientals que causa, per exemple, la fertilització, implica millorar l'eficiència en l'ús dels nutrients, cosa que requereix importants inversions en investigació i en extensió agrària. No cal dir que la tecnologia haurà de ser indefugiblement un aliat per tal d'obtenir les millores sostenibles de productivitat que l'agricultura requereix per abastir una població que creix ràpidament, i que concentra el seu creixement en els països més pobres, on encara la desnutrició està present.

Ernest Reig

L'era del foc, l'era de la crema de materials fòssils, probablement arribarà a la seva fi, no tant perquè les societats deixin de tenir a la seva disposició materials fòssils per ser cremats, sinó per les limitacions ecològiques del nostre planeta, ja que les societats humanes que l'habiten no poden permetre que a l'atmosfera hi vagi a parar tot el carboni que fa milions d'anys va ser acumulat al subsòl, cosa que va fer possible l'eclosió de vida a la Terra.

Josep Puig

L'ésser humà, donada la seva capacitat d'induir canvis en el medi, esdevé l'agent condicionant amb més pes específic de l'estat de conservació de la biodiversitat del planeta. Des de temps prehistòrics, l'ésser humà ha modificat els seu espai vital, provocant canvis en la biodiversitat del seu entorn.

Martí Boada

Jo vinc del Delta de l'Ebre, un territori en regressió del seu litoral, i cada vegada que analitzem la seva evolució, ens preguntem: quin trosset ens acabarà quedant? Si no actuem amb contundència i rapidesa, les conseqüències del canvi climàtic poden arribar a ser molt greus per a alguns àmbits de la nostra quotidianitat.

Lluís Salvadó

La lògica econòmica imperant és insostenible i fomenta les desigualtats socials. La reindustrialització, en gran mesura, significa seguir fent el mateix. Un gran sociòleg com Bauman i el Papa Francesc, entre molts d'altres, mostren que ens cal una transformació molt més profunda i no simples reformes. Hem d'alliberar-nos de la tirania de les elits financeres i els interessos creats i posar el planeta i les persones en el centre.

Jordi Pigem

L'assoliment d'una economia que realment tingui un baix consum de recursos i generi pocs impactes ambientals ha de suposar una transició més llarga i complexa que provingui d'un veritable canvi cultural on, més que el creixement (macro)econòmic a tota costa, el que compti sigui la felicitat i el benestar real de les persones i les societats com a objectiu últim.

Albert Padró-Solanet

La segona encíclica del Papa Francesc, LAUDATO SI' (Lloat sigueu) ens crida a combatre el canvi climàtic. Per això he escollit pensaments de diferents persones del camp de les ciències.

Tria i comentari final càrrec de Carme Meix

» *Els núvols de Nadal*

Els núvols de Nadal no sé què tenen
que són manyacs; no posen
gens de malícia al cel:
pel blau puríssim dolçament s'estenen,
a la llum de la posta suaus s'encenen
i de nit deixen veure algun estel.
És una de les coses més alegres
veure entre núvols els estels brillar.
Tenebres de Nadal, no sou tenebres;
més hi veig en vosaltres
que no en el dia clar.
Ai, nit que vas passant silenciosa;
ai, núvols blancs que pels estels passeu;
ai, llum que no ets enlloc misteriosa;
ai, portal de Betlem que ets tot arreu!
Quan em vulgueu donar més alegria
parleu-me dels Nadals ennuvolats,
i em veureu com infant que somia,
que riu a allò que veu amb els ulls aclucats.

Joan Maragall

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

LLUÍS BOU GELABERT
DEL B-129; SECTOR H; 24-06-15

PERE MADURELL DEL MR-1;
SECTOR BAIX LLOBREGAT; 28-06-15

» *El malabarista*

(conte inspirat en una història medieval)

Conta la llegenda que, al país que avui coneixem com Àustria, la família Buckhard acostumava a animar les fires de Nadal recitant poesies, cantant cançons d'antics trobadors i fent jocs malabars que divertien tothom. Evidentment, mai no els sobraven diners per comprar regals, però l'home sempre deia al seu fill:

–Tu saps per què el sac del Pare Noel mai no s'acaba de buidar, amb el munt de nens que hi ha al món? Doncs perquè, tot i que està ple de joguines, a vegades també s'han d'entregar coses més importants, que són els anomenats “regals invisibles”. On falta amor, ell planta una llavor de fe al cor dels nens. On el futur sembla fosc i incert, ell porta l'esperança. En el nostre cas, quan el Pare Noel ens ve a visitar, el dia següent ens sentim tots contents de continuar vius i poder fer la nostra feina, que és la d'alegrar les persones. Això, fill meu, no ho oblidis mai.

Va passar el temps, el nen es va transformar en un noi, i un dia la família va passar per davant de la imponent abadia de Melk, que acabava de ser construïda. El jove Buckhard s'hi volia quedar, i els pares ho entengueren i van respectar-li desig. Van trucar a la porta del convent, on van acceptar-lo com a novici.

Va arribar la vigília de Nadal i, justament aquell dia, va produir-se un miracle a Melk. La Mare de Déu, portant el Nen Jesús a la falda, va decidir baixar a visitar el monestir. Sense poder dissimular el seu orgull, tots els monjos van fer una gran fila, i cadascun d'ells anava adorant la Verge, procurant de fer festes en homenatge a la Mare i al Nen. Al final de la fila, el jove Buckhard esperava ansiós. Els seus pares eren persones simples, i només li havien ensenyat a tirar boles a l'aire per fer-les dansar.

Quan va arribar el seu torn, els altres volien posar fi als homenatges, ja que l'antic malabarista no tenia res important a dir, i podria danyar la imatge del convent. No obstant, també ell sentia al fons de l'ànima una forta necessitat d'oferir a Jesús i a la Verge alguna cosa d'ell mateix.

Avergonyit, sentint damunt seu la mirada recriminatòria dels seus germans, es va treure unes taronges de les butxaques i va començar a tirar-les enlaire per després atrapar-les, tot dibuixant un bonic cercle en l'aire.

Va ser llavors que el Nen Jesús començà a aplaudir de la falda de la Mare de Déu estant. I d'entre tots aquells bons monjos, va ser només a aquest noi que la Verge Maria va permetre sostenir als seus braços el Nen, que no parava de somriure.

Bon Nadal!

Lourdes Gabarrón

» *Joan Carrera. Un bisbe del poble.*

Joaquim Ferrer i Francesc Teruel. (Editorial Mediterrània)

Va voler ser un més entre la multitud. Va voler estar al servei del poble i dels país. Però sempre va destacar pel compromís amb la classes més necessitades i amb el catalanisme polític.

En aquest llibre, els seus autors han resseguit la vida de Joan Carrera des del seu naixement, el 1930 a Cornellà de Llobregat, al si d'una família menestrala –el seu pare era forner–, passant per la guerra civil: *Vaig viure la guerra dels sis als nou anys. Recordo a Sant Feliu de Llobregat les campanes del campanar per terra, l'església destruïda, l'escola a què vaig anar que el mestre duia una pistola grossa. Vaig passar molta gana.* La seva formació, la seva vocació sacerdotal. El seu ministeri en parròquies amb una forta immigració del sud d'Espanya, la seva lluita pels drets humans. El seu nomenament com a bisbe auxiliar de Barcelona i la seva intensa labor d'apostolat. Fou membre de l'Assemblea de Catalunya, i impulsor de *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*. Va ser sobretot un bisbe humil i entregat, un bisbe del poble i per al poble.

Hem escollit alguns dels seus pensaments:

- Són cristians els que obren espais físics per fer assemblees, celebrar l'Eucaristia, pregar i fer visible i proper l'Evangeli, i acollir, en nom de Jesús, els pobres de qualsevol pobresa per tal d'enriquir-los amb la fe. No són les pedres físiques les que fan cristians, sinó a l'inrevés.
- La meva posició és fer la màxima adaptació possible, que les homilies responguin a les inquietuds i els problemes reals. S'ha de començar per descobrir el fons de la fe. Ara estem en una societat plural i seran catòlics els que prenen l'opció conscient de ser-ho.
- Jo he seguit una trajectòria pastoral tota la meva vida, a prop de la gent. L'element estructural és important però relatiu. L'estructura és per a la fe i no a l'inrevés. Quan van proposar-me de ser bisbe auxiliar de Barcelona, vaig creure que se m'oferia la possibilitat de contribuir un mica a apropar això que alguns en diuen Església oficial i poble, a crear comunió amb els de dins i proximitat amb els de fora. Però no és fàcil. He mirat de mantenir la línia pastoral que sempre havia seguit, de treballar amb els sacerdots i els cristians de base, a les parròquies i també als moviments, els antics i els nous. Per a mi ser bisbe no és un trencament sinó una continuïtat, des d'una responsabilitat més àmplia, pastoral i sacramental. (...) Naturalment també tinc consciència de les limitacions i els errors amb què ho he fet.
- Ja sabem que hi ha un nacionalisme excloent i insolidari; però la nostra tradició ha estat i és incloent i solidària; Volem ser inclosos i no exclosos en les comunitats dels pobles. Nosaltres optem pel diàleg en el respecte als drets humans. Ja sabem que hi ha racismes: nosaltres ens reafirmem en la nostra vella condició de gresol acollidor d'homes i dones del nord i del sud. És aquesta línia que, com a cristians, volem potenciar, evitant qualsevol brot de signe contrari.
- És la percepció del gust de Crist i de l'Evangeli que mai no m'ha abandonat del tot, ni en les hores de dubte o de desànim, la gràcia de Déu que més agraeixo. És també el que més m'agradaria de saber transmetre.

» Óscar Romero: “Que la meva sang sigui llavor de llibertat”

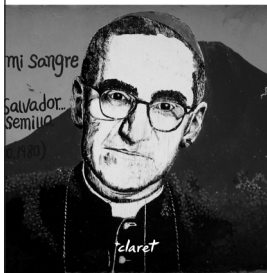
Monsenyor Óscar Romero, arquebisbe de San Salvador, Sant Romero d'Amèrica, caigué fulminat per les bales dels sicaris del règim salvadorenc la tarda del 24 de març de 1980. Era a la capella de l'Hospital de la Divina Providència, a la colònia de Miramonte de San Salvador; estava celebrant la Santa Missa, acabava de pronunciar l'homilia i es disposava a fer l'ofrena del pa i el vi.

Minuts abans, a l'homilia, havia tingut paraules profètiques: *El qui es lliura per amor a Crist al servei dels altres, viurà com el gra de blat que mor, però mor aparentment. Si no moria, restaria ell tot sol. Si hi ha collita és perquè mor, es deixa colgar a terra, s'hi desfà i només desfent-se, produeix la collita. Aquesta Eucaristia és justament un acte de fe. Amb fe cristiana sabem que en aquest moment l'hòstia de blat esdevé el Cos del Senyor que s'oferi per a la redempció del món i que en aquest calze el vi es transforma en la Sang que fou el preu de la nostra Salvació. Que aquest Cos immolat i aquesta Sang sacrificada pels homes ens nodreixin també per donar el nostre cos i la nostra sang al sofriment i al dolor, com Crist, no pas per a nosaltres sinó per donar collites de justícia i de pau al nostre poble.*

Jaume Sidera i Plana, cmf

Óscar Romero:

«Que la meva sang sigui llavor de llibertat»

Joan Pau II el considerà un màrtir del segle XX. Durant la celebració dels nous màrtirs al Colosseu romà, el dia 7 de maig de l'any 2000, pregà així: Recorda't, Pare dels pobres i dels marginats, dels qui testimoniaren la veritat i la caritat de l'Evangeli fins a lliurar la pròpia vida: *pastors apassionats, com l'inoblidable arquebisbe Óscar*

car Romero, assassinat a l'altar durant la celebració del sacrifici eucarístic, sacerdots generosos, catequistes valents, religiosos i religioses fidels a la seva congregació, laics compromesos en el servei de la pau i de la justícia, testimonis de la fraternitat sense fronteres.

El papa Francesc l'ha beatificat enguany, coincidint amb el trenta-cinquè aniversari del seu martiri. En una carta que el Sant Pare adreça a l'actual arquebisbe de San Salvador, li diu coses molt interessants, com ara: *Que els qui tinguin monsenyor Romero com a amic en la fe, els qui l'invoquin com a protector i intercessor, els qui n'admirin la figura, trobin en ell força i coratge per construir el Regne de Déu, per comprometre's per un ordre social més equitatiu i just.*

Tot això i molt més ens ho explica el pare Jaume Sidera, sacerdot claretà en un interessant llibre de l'Editorial Claret el títol del qual hem manllevat per a aquest comentari. Us el recomanem vivament.

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

EMD Terrassa 17

» *El hijo del otro (Le fils de l'autre)*

El Joseph es un xicot de 17 anys, jueu i fill de pare militar que es prepara per entrar a l'exèrcit d'Israel. En fer-se la revisió mèdica, els seus pares descobreixen que no és possible que en Joseph sigui el seu fill biològic.

La seva mare treballa en un Hospital a Tel-Aviv i per mitjà d'un dels seus companys descobreix que el seu fill va ser intercanviat accidentalment en néixer per un altre, degut al caos desencadenat per un bombardeig prop de l'Hospital.

La casualitat fa que el fill que realment van tenir sigui amb una família palestina als territoris ocupats de Cisjordània. El noi es diu Yacine.

Per mitjà de l'Hospital, ambdues famílies acaben coneixent-se. De bell antuvi es produeix un clima de tensió, de confusió, de rebuig, especialment entre els pares. El Joseph i el Yacine pateixen per la seva pròpia identitat.

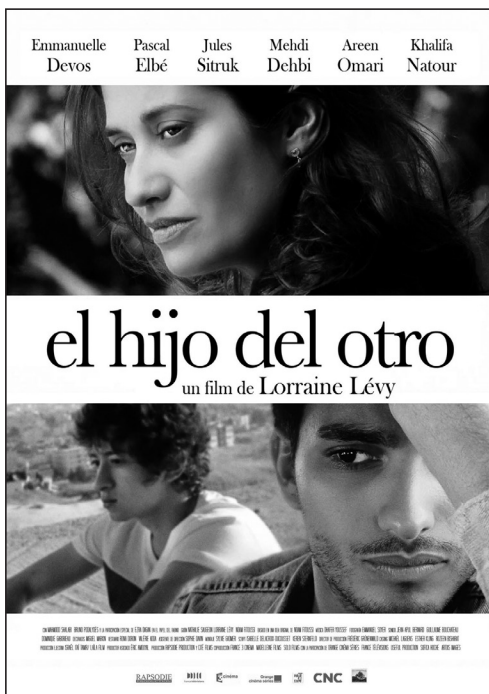
Finalment, tot i les diferències, l'amistat i la reconciliació acabaran formant part de la seva relació, tant entre ells com entre les seves famílies respectives.

Drama basat en el conflicte arabisraelià.

Pel·lícula de producció francesa, dirigida per Lorraine Lévy l'any 2012.

Disponible en DVD i a les principals plataformes de pagament.

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

» **AMB GRAN GOIG, US CONVIDEM A REFLEXIONAR PLEGATS
SOBRE EL NOSTRE PAPER COM A MATRIMONIS CRISTIANS
EN LA NOSTRA SOCIETAT, AVUI**

**DISSABTE 9 D'ABRIL DE 2016
ESCOLES PIES DE TERRASSA**

TROBADA GENERAL

compromesos... o invisibles?

PROGRAMA PRELIMINAR

Primera invitació a reflexionar:

Conferència de l'actual bisbe auxiliar de Barcelona, monsenyor Sebastià Taltavull

Reflexió en grups: Tallers al voltant del compromís...

...en el Servei...

...en el Silenci i la Pregària...

...en l'Acollida i l'Acompanyament...

...en el camp Polític i Associatiu...

...en el Diàleg Interreligiós...

...en la Música i el Cant...

....

Acabarem amb la celebració de l'Eucaristia i el traspàs de la Responsabilitat Regional

**Comptarem amb bona companyia:
Vicky Molins, Mn. Esplugues,
la Germana Regina Goberna,
Mn. Joan Aguila...**

*L'Equip de Revista de Catalunya i Menorca
us desitja un Bon i Sant Nadal!*

Una mica de misericòrdia fa el món
menys fred i més just

Papa Francesc